

Dnes budu hovořit o tom, že každý z nás máme nějaké touhy, cíle nebo sny, které sníme.

Začnu místem z *Příslaví 10:24*. Jde o verš, který se někdy cituje. Věřím, že ho znáte a rád bych ho připomněl: „Čeho se leká svévolník, to na něj přijde, kdežto touha spravedlivých se splní.“ Všimněte si určitého principu, který v životě funguje. To čeho se někdy lidé bojí, to na ně přijde. Ti, kteří jsou ale spravedliví, smíření s Bohem, mají srdce nastavené správným směrem. Poznání Boží vůle se stává součástí našich životů. Bible říká, že touha spravedlivých (to po čem touží) se splní. To je povzbuzující slovo, ale začátek verše až tak povzbudivý není. Čeho se leká, nebo bojí svévolník, to na něj přijde. Svěvolníkem může být i křesťan. Je to člověk, který jedná podle své, Bohem neproměněné vůle. Použiji příklad. Možná jste už viděli lidi, kteří vyznávali, že nebudou dělat špatné věci, které viděli třeba v rodině. Špatné příklady na svých rodičích. Například syn pozoruje otce, jak se často hněvá, křičí a používá doma nevhodná slova. Když dospívá, tak si řekne: „Já nikdy nebudu jako táta“. Jak jedná za 10 let ve své rodině, kterou si založil? Dělá to stejné. Víte proč se to děje? Protože nedovolil Bohu, aby proměnil jeho srdce. Tuto proměnu dělá Duch svatý. A lidé si někdy řeknou - já budu jiný. Proč se takto rozhodují? Bojí se, že budou stejní. Co je podstatou tohoto kroku? Strach. Já se bojím, že budu jako otec. Z tohoto strachu přichází touha a přání být jiný. Ale to ještě k proměně nestačí. Tento vliv můžeme pozorovat i v křesťanských rodinách - já nebudu jako on. Ale po čase jsme podobní, když ne stejní. Schází zde důležité rozhodnutí - „Chci se líbit Bohu a žít život, který Boha oslaví. Toužím být světlem, ať lidé vidí na mě změnu. Pane, pomoz mi.“ Někteří nevěřící si řeknou - já nikdy nebudu kouřit jako mí rodiče. Časem začnou kouřit. To, čeho se bojí, to na ně přijde. Působí zde určitý princip, který vám chci ukázat. Je dobré ho znát. V úvodním verši je nádherné zaslíbení - touha spravedlivých se splní. Když někdo přistupuje k proměně způsobem - mí rodiče dělali chyby, já chci být lepší, tak je dělat nebudu, jde o špatný způsob myšlení. Ale když se bude modlit: „Bože, zastav to v naší rodině, proměň mě a nedovol, abych já byl někdy podobný. Dej mi srdce vydané tobě, ať Duch svatý proměňuje můj život.“ S tímto postojem se naplní touha spravedlivého. Najednou se daný člověk nehněvá a je plný lásky, nemusí opakovat chyby, které dělali jeho předkové. Nepřichází k nim s pýchou: „Jaký ty jsi, podívej se na sebe.“ Přichází s láskou a říká: „Chceš? Budu se s tebou modlit. Tvůj hněv tě ničí. Ublížeš manželce.“ Takhle jsme schopni přijít a pomoci lidem. Není to nádherné? Určitě je! Mezi námi máme rodiny, které následují mnoho let Pána Ježíše a mohly by nám povídat, jak vydali své životy Kristu. Následují Spasitele a v pokoře prosí o své rodiny, chtějí být světlem, modlí se za své děti a vnoučata. Mnozí z nich by řekli: „Stalo se, splnilo se, máme radost z našich dětí a ze svého manželství. V našem domě máme pokoj.“ To je povzbudivé, protože Bůh rád splní touhu spravedlivých.

Teď se dostávám k hlavnímu tématu, chci mluvit o našich cílech, touhách a snech, které často sníme. Víte, člověk je tvor, kterému Bůh dal tento zvláštní dar. Schopnost nasměrovat svůj život k nějakému cíli. Já to nechci zlehčovat, ale nepřítel se tento dar snaží zneužívat. My ho máme používat Božím způsobem. Jde o možnost podívat se trochu dopředu. Vytýčit si nějaký životní cíl a odhodlaně za ním jít. Když jdeš za svým cílem, přibližuješ se krok za krokem? Nejprve začínáš vědomě snít svůj sen a představuješ si ho. Říkáš si: „Takové by to mohlo být, bude to dobré“. Toto je dar od Boha - uvědomme si to. Bůh ti dal tvořivého ducha, On ti dal duši se schopností přemýšlet. Máš výsadu něco tvořit. Bůh po tobě chce, abys dal svému životu nějaký směr - cíl. Potřebuješ mít přání, čeho chceš dosáhnout. A pokud to neuděláš, tak budeš žít hodně podivný život. Něco jako - nemám žádný cíl, nemám žádné plány, nevím, co chci. Co byste si pomysleli o člověku, který vám řekne: „Já vůbec nevím, co chci, já nic neplánuji, já nikam nesměřuji. Žiji ze dne na den.“ Asi řeknete „chudáček“, on neví, co chce, neví co se svým životem dělat. Může budit dojem člověka, který má takový pokojný život. Ale tito lidé nemají pokojný život. Dívají se na druhé, kteří ví, co chtějí a říkají:

„Jak to, že dosahují svých cílů? Jak to, že se jim daří?“ A jsou z toho frustrovaní. Naše touhy určují cíl, který máme. My o svém cíli často ve svém srdci sníme. Zeptám se tě, čí sen sníš? Je to Boží sen nebo je to tvůj sen? Je to touha, kterou do tebe vložil Bůh nebo je to tvé přání? Tvá odpověď je důležitá, vede nás k úvodnímu verši: „To, čeho se leká svévolník, to na něj přijde.“ Pokud to bude svévolný sen, který tě vede k tomu, aby ses vymanil z nějakých těžkostí, tak přesně do těch těžkostí jdeš. Ale pokud to je touha od Boha, která se stala tvým snem, stane se to. Bůh ti v tom pomůže.

Pojďme se podívat trochu dál. Prověříme si svoje plány a životní touhy. Pokud to neuděláme my, tak to začne dělat Bůh. Budeš-li zvedat ruce, chválit Pána a říkat: „Pane, patřím Ti“, tak tě Bůh začne prověřovat. A tady bych řekl „Pozor!“ Můžeme se stát zajatci svých vlastních představ. Naše touhy nám mohou bránit v poznávání Boží vůle. Po něčem toužíme, a když se nám nedaří, tak i přesto jdeme stále za svým cílem. I když tě budou jiní odrazovat, říkáš si - půjdu za svým cílem. Nedaří-li se ani potom, zvýšíš své úsilí, namísto zkoumání, zda jde o Boží cestu pro tebe. Jde o směr, kterým tě Bůh chce vést? Pozor! Zdravý člověk většinou taktó ve svém životě postupuje. Tato schopnost nás motivuje stanovit si v životě cíle, a postupně se dostat z bodu A do bodu B. Jdeme pomalu kupředu. Pán Ježíš k nám hovoří o široké a úzké cestě. Z toho plyne, že jdeme po cestě k určitému cíli, ale můžeme jít špatnou cestou - širokou. Bůh nás chce vést svou cestou, která je úzká. Chci položit důraz na to, abychom si našli čas přezkoumat své cíle. Je pravdou, že jiný cíl bude mít mladý člověk, jiný střední generace, která má děti, a úplně jiné cíle mají senioři. Ale věřím, že každý křesťan se chce svým životem líbit Bohu. Uvedu příklad. Někdo si řekne: Rodina se mi rozrůstá, peněz není mnoho, a musím se postarat. Budu hledat lépe placenou práci. Možná bude potřebné doplnit si vzdělání nebo dojíždět dál za prací. Tento cíl může do života přinést změny. Dál je to už na nás. Buď chceme za tím cílem jít, nebo nechceme. Někdo jiný si řekne - a já udělám krok, který se Bohu líbí. Přijmu dvě nebo tři děti do pěstounské péče. Stanoví si cíl - pomoci jiným dětem. Pěstounské rodiny vám řeknou - no, není to lehké, ale nelitujeme. A další se rozhodne jít v důchodu na misi. Osobně jsem poznal bratra z německé Nehemie, který, když měl důchodový věk, s radostí dál chodil do práce. Lidé se ho ptali, proč ještě pracuje? Jeho odpověď zněla: „Ode dneška můj plat neplatí německá Nehemie, ale německá vláda, a já mohu sloužit Bohu za státní peníze. Víte, když jsem toto uslyšel, byl to pro mě menší šok. Neznám mnoho takových lidí. Nedávno přijížděli do naší země zahraniční týmy se služebníky v důchodovém věku. Tito senioři byli plní nadšení, radosti a ochoty Bohu sloužit. Podobné příklady člověka osloví.

Jaké máme cíle ve svém vztahu s Pánem? Chceš svého Spasitele více znát, nebo si spokojený s tím, jak Ho znáš? Chceš být plný Ducha nebo to nepotřebuješ? Modlíš se za odvahu, kterou dává Bůh, abys mohl druhým svědčit o Kristu, nebo nechceš nikomu svědčit? To jsou otázky, na které si musíme odpovědět sami.

Bůh hledá snílky. Pozoruje ty, kteří přemýšlí jak dosáhnout určitého cíle. Uviděl Abrahama a řekl mu: „Vyjdi ze své rodné země a jdi do země zaslíbené.“ On šel. Nabalil karavanu, vzal rodinu a šel. Abrahám měl tuto vlastnost. Ve své mysli viděl Bohem darovanou zemi. Snil o nádherné zemi, bohaté úrodě a příjemném podnebí. Tam nám bude dobře. Tak si řekl „Jdu!“ Nevěděl kam, ale touha jít za svým snem, ho hnala kupředu. A také chtěl být poslušný Bohu. Podívejme se na jinou osobu - Noe. Nevím, jestli bychom někdo z nás zvládli to, co zvládl on. Bůh mu řekl: „Přijde potopa. Začni stavět archu.“ A on ji stavěl 120 let. Co tě udrží v takové činnosti? Zkuste někdo stavět pět let člun nebo plachetnici. Já bych to dělal asi měsíc a už bych se chtěl plavit. Noe věděl, že jde o přežití. V takové situaci jsme ochotni vynaložit obrovské úsilí, ale zkusme to dělat 120 let. Když po padesáti letech nezaprší, ani po sto letech práce nezaprší. Bude nás to ještě dál motivovat? Nebudeme ochabli? Noe svou práci dokončil. Víte proč? Použil tuto Bohem darovanou schopnost - snít svůj sen. Viděl, jak jeho archa pluje, když přijde celosvětová potopa. Tohle mu pomohlo - jeho touha dívat se dopředu. Vidět naplnění Božího zaslíbení.

Bůh někdy nechá naše touhy umřít, abychom mohli poznat Jeho záměr pro svůj život. Mojžíš věděl, že patří mezi Izraelce. Rozhodl se, že nebude žít s Egypťany, ale bude sdílet úděl se svým lidem. Cítil, že má Izraelcům pomoci a když to chtěl udělat svým způsobem, Bůh to nepřijal. Následuje období, kdy utíká a žije čtyřicet let na poušti jako pastýř ovcí. Zde vidíme, že sen Mojžíše umřel. Když ho po čtyřiceti letech Bůh osloví skrze hořící keř, říká mu: „Vrať se do Egypta, abys vyvedl můj lid“, Mojžíš odpovídá: „A kdo jsem?“ Ztratil svou sebedůvěru a říká: „Já jsem nikdo, nemohu tento úkol splnit.“ Vidíme, že Bůh musel nechat v Mojžíši umřít jeho sen. A když se tohle Bohu povedlo, řekl mu: „To co jsi za mlada v sobě cítil, chci v tobě znovu probudit. Teď půjdeš se mnou a budeš vše dělat mým způsobem. Já tě povedu.“ A Mojžíš začal sloužit Bohu. Toto je důvod proč říkám, že někdy Bůh nechá naše sny umřít. Možná cítíš, že Bůh do tebe něco vkládá. Poznáváš Boží povolání a vydáváš se daným směrem. Na cestě pozoruješ, že všechno je proti tobě. Snad proto, že nejsi ještě připraven. Pán Bůh si tě pro ten cíl připravuje. Provází tě těžkostmi, aby zformoval tvůj charakter.

Podívejme se na Jákoba, jak toužil po Božím požehnání. Chtěl, aby lidé viděli, jak je Bůh dobrý a jak žehná svým služebníkům. On na to nebyl zralý. Byl to rozmazlený kluk, který snil své sny, jak dosáhne požehnání v životě. Dokonce obchoduje s Bohem, něco za něco - já něco tobě, ty něco mně. Najednou v jeho životě přichází bod zlomu u potoka Jabok. Po souboji Jákob říká „Bůh mi zachoval život“. Uvědomuje si, že tam se stalo něco průlomového. „Je zde živý Bůh, kterého potřebuji začít poslouchat.“ Začal žít v poslušnosti Bohu. Jákob se změnil. Bůh proměnil jeho srdce a byl z něj jiný muž. Jak jsem řekl, Pán Bůh nás bude formovat a připravovat pro své záměry. Když se podívám na Josefa, tak měl také své sny. V jednom snu se viděl jako vedoucí svých bratří. Než se to uskutečnilo, uběhla spousta času. Myslím si, že tento sen postupně v Josefovi zemřel. Byl prodán do otroctví, pak byl v Egyptském vězení vzdálen od své rodiny. Ovšem, Bůh si tím formoval jeho charakter. Učil ho důvěře, což je velmi důležité. Chceme-li jít za sny a plány, které Bůh vkládá do našeho srdce, potřebujeme dovolit Bohu, aby nás proměňoval. Učil životem. Tohle se stalo u Josefa. Jeho příběh je nám velkým příkladem. Dokonce Bůh musel jeho sen na chvíli změnit. Co se stalo jeho novým snem? Dostal úkol, aby udržel při životě Egypt během sedmi let neúrody. Stal se správcem Egypta a musel vytvořit zásoby. Jeho snem bylo v čase hojnosti nasbírat úrodu a během neúrody vydávat pokrm v pravý čas. Nakrmit lid, aby těžké období mohl přečkat. Tato práce ho zaměstnávala. Mohl si říci: „Jak je to daleko od mého původního snu.“ Ale Bůh si celou situaci použil. V čase hladu přichází jeho bratři nakoupit obilí do Egypta. Josef si uvědomuje Boží cesty a hovoří: „Bůh mně před vámi poslal do Egypta pro zachování života.“ Nečekaným způsobem je uskutečněn jeho původní sen. Zachraňuje svou rodinu a pomáhá jí. Cesta k cíli vedla jinudy, než si Josef představoval. A takhle to někdy chodí. Vydáváme se Bohu, jdeme za tím, co On vkládá do našeho srdce, a Bůh nás mnohdy vede jiným směrem než bychom čekali. Nám se to nelíbí, ale důvěřuj Bohu, že tě dovede, a dojdeš tam, kam máš. Abraham byl úžasný muž. Bůh mu řekl: „Jdi a obětuj svého jediného syna Izáka“. On šel a chtěl ho obětovat. Vzal nůž, ale Bůh řekl - zadrž! V listě Židům čteme, že věřil natolik Bohu, že je mocen Izáka vzkřísit. Abraham věřil v zaslíbení, že z jeho syna vzejde požehnání do všech národů. Když mu Bůh řekl - obětuj svého syna - neztratil svůj sen. Jak nesrozumitelná cesta. Jít za Božím plánem je někdy nesrozumitelné. Naše moudrost na to nestačí. Ale chci tě povzbudit - věř Bohu, On ví, co dělá.

Pojďme se podívat na život apoštola Pavla. V listě Filipským nám odkrývá své srdce a ukazuje cíle křesťanského života - obecné pro všechny. Určitě se snažíme rozeznávat své obdarování a vidět oblast služby Bohu, kterou po nás žádá. Ale na cestě za Pánem si každý můžeme vzít velmi obecné cíle z listu *Filipským 3,8-21*. Vidím jich pět. Přečtu text:

- *Filipským 3:8 A vůbec všechno pokládám za ztrátu, neboť to, že jsem poznal Ježíše, svého Pána, je mi nade všechno. Pro něho jsem všechno ostatní odepsal a pokládám to za nic, 9 abych získal Krista a nalezen byl v něm nikoli s vlastní spravedlností, která je ze zákona,*

ale s tou, která je z víry v Krista - spravedlností z Boha založenou na víře, 10 abych poznal jej a moc jeho vzkříšení i účast na jeho utrpení. Beru na sebe podobu jeho smrti, 11 abych tak dosáhl zmrtevýchvstání. 12 Nemyslím, že bych již byl u cíle anebo již dosáhl dokonalosti; běžím však, abych se jí zmocnil, protože mne se zmocnil Kristus Ježíš. 13 Bratří, já nemám za to, že jsem již u cíle; jen to mohu říci: zapomínaje na to, co je za mnou, upřen k tomu, co je přede mnou, 14 běžím k cíli, abych získal nebeskou cenu, jíž je Boží povolání v Kristu Ježíši. 15 Kdo je dokonalý, ať smýšlí jako my; a jestliže v něčem smýšlíte jinak, i to vám Bůh objasní. 16 Jen k čemu jsme již dospěli, toho se držme. 17 Bratří, napodobujte mne. Hledte na ty, kdo žijí podle našeho příkladu. 18 Neboť mnozí, o nichž jsem vám často říkal a nyní to s pláčem opakuji, žijí jako nepřátelé Kristova kříže; 19 jejich koncem je zahynutí, jejich bohem břicho a jejich chloubou to, zač by se měli stydět, neboť smýšlejí přízemně. 20 My však máme občanství v nebesích, odkud očekáváme i Spasitele, Pána Ježíše Krista. 21 On promění tělo naší poníženosti v podobu těla své slávy silou, kterou je mocen všecko si podmanit.

Zmíním se o pěti cílech obsažených v textu.

Za prvé. Znat Krista nade vše. Verš 8: „*Neboť to, že jsem poznal Ježíše, svého Pána, je mi nade všecko.*“ Tento cíl, si můžeme postavit před oči. Pokud svého Pána neznáš nade vše, začni toužit, chtěj to, buď žíznivý a rozhodni se Ho poznávat. Pavel nám v textu něco odkrývá. Moje vzdělání, moje služba farizea, všechno, čeho jsem dosáhl, jsem odepsal jako ztrátu, protože tam, kam hledím, je znát svého Spasitele nade vše. Cíl číslo jedna - znát Krista nade vše. Máme to? Jak jsem řekl, máme Bohem darovanou schopnost vytýčit si cíl a jít za ním, dělat určité kroky. Tohle bylo Pavlovou touhou. Právě poznání Krista vyžaduje od nás poslušnost Jeho Slovu a vedení Duchem svatým.

Za druhé. Být nalezen v Kristu. Verš 9. „*Abych získal Krista a nalezen byl v něm. Ne se svou spravedlností, ale s tou, která je z víry v Krista.*“ Druhý cíl, který měl Pavel - Žít v Kristu. Chceme, aby Kristus formoval náš život? Chceme mu zůstat věrní v každém čase? Vztah s Pánem Ježíšem nám pomáhá žít život, který nás vede ke spravedlnosti. Naše spravedlnost neboli posvěcený život není naše schopnost, ale jde o dar od Boha. Setkání s Bohem promění tvé srdce. Chceme být nalezeni v NĚm?

Třetí cíl. Poznat Kristovu moc. Verš 10. „*Abych poznal jej a moc jeho vzkříšení.*“ O čem Pavel mluví? Jde o moc Ducha svatého. Otec nebeský mocí Ducha svatého vzkřísil Pána Ježíše z hrobu. Pavel má na mysli moc Ducha svatého v životě nás křesťanů. V moci Ducha svatého vítězíme nad pokušením a hříchem. Bůh nás chce obdařit dary Ducha svatého, aby nás vyzbrojil ke službě.

Čtvrtý cíl. Mít účast na Kristových utrpeních. Verš 10. „*I účast na jeho utrpení.*“ To nezní dobře. Jde o podílení se na Kristových utrpeních. Víme, že Pavel si uvědomoval i potřebu trpět pro církve, která je tělem Krista. *Koloským 1:24.* Rozuměl tomu, že nesení evangelia a záchrana ztracených duší bude něco stát. Boží slovo nám říká, že skrze mnohé soužení musíme vejít do království. Máme cíl obstát v těžkostech? Půjdeme za Pánem i skrze utrpení, pronásledování a nepříjemné momenty? Zapíráme sami sebe a jsme ochotni trpět pro Boží království?

Pátý cíl. Doběhnout. Verš 14. „*Běžím k cíli, abych získal nebeskou cenu.*“ Každý křesťan má touhu doběhnout a získat nebeskou cenu. Pročítáme-li celý kontext, vidíme Pavla, jak zápasí o doběhnutí do cíle. Ve 20. verši připomíná: „*My však máme občanství v nebesích, odkud očekáváme i Spasitele, Pána Ježíše Krista*“. A ve verši 21: „*On když přijde, tak promění to naše tělo poníženosti v tělo podobné té Jeho slávě.*“ Pavel vyhlíží své setkání s Pánem, v mysli vidí moment, kdy bude proměněn a v oslaveném těle se setká se svým Spasitelem. Tento cíl měl před očima a šel za ním krok za krokem. Četl jsem tento text proto, abych vám ukázal obecné cíle, které můžeme mít. Není to o službě, ani o darech, které máš, ale je to o životě křesťana. Každý křesťan by měl chtít znát Krista,

být nalezen v Něm, poznat moc Jeho Ducha svatého, mít ochotu nést utrpení a vyhlížet den, kdy si nás Pán vezme k Sobě.

Závěrem se chci zeptat: Proč následujeme Krista? Podívej se na svoje křesťanství. Jaké jsou tvé cíle? Čeho chceš dosáhnout? Kam směřuješ? Jakým směrem jdeš? Plníš Boží vůli? Nebojíme se oběti na Boží cestě? Přirozenou touhou by pro nás mělo být, že chceme vidět naše děti následovat Pána Ježíše. Je však potřeba pro to něco dělat. Učme je chodit po Božích cestách. Modleme se, aby se setkali s Kristem a měli s ním osobní zkušenost. Tohle jsou dobré cíle. Jednou jako dědové půjdeme navštívit své děti a vnoučata. Třeba nás pozvou v neděli na oběd. Co nás potěší? Pro mě bude povzbudivé, když budu s nimi sedět u stolu a před jídlem hlava rodiny zavelí: „Teď všichni poděkujeme našemu Pánu, že netrpíme hladem.“ Aby se to stalo například za 10 let, co se musí stát dnes? Musím učit vděčnosti své vlastní děti, dokud jsou doma. Měli by vidět příklad. Když tuto vděčnost u nich za 10 let nevidím, bude to moje vina. Jinými příklady bychom mohli pokračovat dál a dál.

Prozkoumejme dnes své plány. Nebude nezvyklé, když sny někoho budou muset zemřít, aby je Bůh po nějakém čase znovu vzkřísil. Nechme se vést Duchem svatým k Božím záměrům.